

су у њу веровали до краја и прихватили је без резерве, што говори само у прилог представничке демократије као стварно могућег и изводљивог облика организовања политичке власти у модерном друштву. Иако непосредна демократија више припада прошлости, а представничка демократија садашњости, не значи (како је већ речено) да није актуелна и да се и данас не примењује. Ако се не примењује самостално (као целовит политички систем), данас се комбинује са представничким системом па уместо чисте представничке имамо више једну полунепосредну демократију. Док је непосредна демократија заснована на начелу народне суверености дотле је представничка демократија заснована на начелу националне суверености и она је инструмент њеног остваривања. Идеја представничке власти и националне суверености је новијег датума и везује се за модерну (парламентарну) државу мада су почеци представништва (представљања) старији и везују се за рани Средњи век. Први облик представништва се појавио у Енглеској (почетком XIII века) и то је био *Magnum concilium* – Велики савет да би се из њега 1265. год. развио нови модел парламентарне владавине (*Great Model Parliament*) који је у XIV веку довршен правим енглеским парламентаризмом и Парламентом с уобличеном физиономијом и поделом на Горњи дом (Дом лордова) и Доњи дом (Дом комуна). И у другим државама тог доба (пре свега Француској) се преко сталешких скупштина дошло до модела парламентарне владавине и демократије каква постоји и данас. Представнички систем власти се развио из доктрине која (уместо народне суверености) истиче националну сувереност – сувереност нације као своје полазиште и основу. То је пре свега учење француске правне школе које најбоље представља њен класик Каре де Малер који је у своје време доказивао да представнички систем полази од система националне суверености или, обрнуто гледајући, да национална сувереност нужно води представничкој влади. Модерна држава је неодвојива од представничког система (демократије) и такав систем је у ствари облик остваривања суверености нације или, другачије речено, то би био механизам у коме нација врши власт преко изабраних представника којима додељује овлашћења у вршењу те власти. У овом систему представничке демократије се јасно разликује титулар власти нација и њени представници који власт врше у њено име. Тако претпоставку постојања представничког система чине слободни и демократски избори у којима народ (нација) може слободно да изрази своју вољу и изабере оне који ће га представљати у вршењу власти. Но у овом савременом друштву